

[Aksel Møller.]

politik, også landets kreditpolitik. Jeg er sikker på, at til ham vil finansministeren kunne henvende sig om optagelse af de lån, der er nødvendige, når først denne fremgangsmåde er sat i gang.

Jeg er villig til at medvirke til, at byggeriet af lufthavnens bygninger udsættes. Jeg er villig til at medvirke til, at statens udlånsvirksomhed ophører, for så vidt angår en række sekundære formål. Jeg finder det ubegribeligt, at vi i dette land for fuldt alvor skal drøfte udgifter til løsning af vejproblemer ved Vintappersøen på et tidspunkt, da vi har de økonomiske vanskeligheder, vi har, vanskeligheder, der er så store, som den lånepolitik, regeringen har givet udtryk for i sine forslag, viser.

Men samtidig med, at dette går i gang, må vi løse opgaverne på længere sigt. De ligger på to områder. Det er først en opgave at ændre boligbyggeriets finansiering, og det tror jeg ikke den højtærede regering vil være uenig i, når jeg ser på regeringserklæringen. Hvor meget den vil være enig i, når vi først kommer til enkelthederne, kan man have sine tvivl om. F. eks. kunne jeg tænke mig i denne forbindelse at spørge den højtærede finansminister, der forleden dag talte om forhøjelse af statslånsydelse for lån i visse huse, om han med ydelser mener renter eller afdrag. Det er jo dog ikke uvigtigt, om man gennem afdrag vil foreøre boligforeninger og private bygherrer en meget, meget betydelig formuedannelse.

Dernæst er det opgaven at gennemføre ændringer i skattelovgivningen, således som det ærede medlem hr. Axel Kristensen skildrede det, ændringer, som må gå ud på at fremkalde ny opsparing. Det er jo ulykken, at opsparingen er utilstrækkelig til at finansiere alt det, man nu vil have den skal finansiere, og den bliver ikke større af de krumspring, man foreslår lavet. Det, vi må gøre, er at forøge opsparingen, men så må fingrene rigtignok tages væk fra folk, så må folk have lov til at være i fred; ellers tror de ikke på, at de opsparede beløb nogen sinde kommer dem til gode. Det er måske muligt, at denne opfattelse er det mest vidtgående krav, jeg overhovedet kan stille i denne tale til den fremtidige økonomiske politik, for det

kræver en ny regering. Jeg tror ikke, den nuværende regering kan regne med så megen tillid i befolkningen, at man vil spare under dens anvisninger, når man ser, hvor let denne opsparing kan komme til at forsvinde igen.

Et vigtigt problem er selvfølgelig også, at der skaffes tilstrækkelig bevægelighed til at forsyne en udvikling af vor produktion med arbejdskraft.

Det, som er det konservative folkepartis opfattelse af den situation, Danmark befinder sig i, er, at de lovforslag, som den højtærede regering har fremsat, ikke egner sig til at løse problemerne, at de blot vil betyde, at vor aktivitet og vore økonomiske muligheder formindskes, at der må findes helt andre udveje, mere positive udveje, som går til ondets rod, som f. eks. forslaget om at knytte den bundne opsparing, som skal finde sted, til importen, til forbruget af færdigvarer. At der samtidig må ske en liberalisering af hele færdigvaregruppen, er ikke noget uartigt ord længere, efter at man har læst den høje regerings erklæring og lyttet til de udtalelser, der er faldet derom før regeringserklæringen.

Hvis der i ordet samarbejde kun ligger, at oppositionen kan få lov til at rette en sats hist og her eller få lov til at få indført en dispensationsbestemmelse eller noget lignende i den lovgivning, der foreligger, er det ingen invitation til samarbejde. Hvis regeringspartierne har lænket sig til hinanden, så de ikke kan komme ud i en fri forhandling, ser jeg ikke, hvor vejen går til et samarbejde, men hvis den høje regering mener, at der i de synspunkter, der er fremført fra oppositionen, er muligheder for at bygge en helt anden politik op end den, den gik i byen med, skal jeg for mit vedkommende lykønske Danmark til dette.

Formanden: Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet til kl. 14.

I skrivelse af gårs dato meddeler ministeren for udenrigsøkonomi, at han ønsker her i tinget skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af statut for Den internationale Atomenergi-Organisation, undertegnet i New York den 26. oktober 1956.